

ophæver mødrehjælpsloven, finder man det naturligt at henlede opmærksomheden på disse områder. Det drejer sig om mødrehjælpens arbejde med adoptionssager, abort- og sterilisationssager og faderskabssager, alle henhørende under justitsministeriet, samt arbejdet med vejledning i antikonception, henhørende under indenrigsministeriet.

Der er gjort grundigt rede for dette arbejde i den rapport, der i november 1971 blev udarbejdet af 10 mødrehjælpsledere, optrykt som bilag 4 i socialreformkommissionens 2. betænkning. Siden afgivelsen af denne rapport er der gennemført en ny adoptionslov (lov nr. 279 af 7. juni 1972) med bl. a. skærpede krav om afgivelse af adoptionssamtykke, som ifølge justitsministeriets bekendtgørelse nr. 433 af 25. september 1972 kun kan afgives for overøvrigheden eller en mødrehjælpsinstitution.

Der er endvidere fremsat lovforslag om fri abort indtil 12. svangerskabsuge. Vedtagelse af dette forslag vil accentuere behovet for antikonceptionel vejledning, og man finder det påkrævet, at der ved lov pålægges amtsrådene pligt til at sørge for, at der står det fornødne antal klinikker og/eller læger til disposition for dette formål.

Lovforslaget indeholder også en bestemmelse om, at kvinden, hvis hun ønsker det, i mødrehjælpen kan få vejledning om, hvilken støtte der kan tilbydes hende ved gennemførelse af svangerskabet. Ved gennemførelse af bistandsloven med ophævelse af mødrehjælpen er det nødvendigt at tage stilling til, hvor en sådan objektiv vejledning kan ydes i det fremtidige system. Landsudvalget mener, at en kvindes overvejelser i spørgsmålet, om hun ønsker sit svangerskab afbrudt, er af så ømtålelig karakter og så belastende for kvinden, at hun må sikres størst mulig diskretion og ekspertbistand. Man mener derfor, at opgaven må henlægges til amtets socialcenter. Det skal herved bemærkes, at rådgivningen ikke kun vedrører de økonomiske og praktiske hjælpeforanstaltninger, som eventuelt kan tilbydes, men i høj grad vedrører kvindens holdning til abortspørgsmålet. En del kvinder er stærkt ambivalente, bange for at få skyldfølelse m. v. og har stort behov for at drøfte situationen igennem med en kvalificeret rådgiver eller læge.

De samråd, der skal tage stilling til meddelelse af tilladelse efter udløbet af 12. svangerskabsuge m. v., mener man også må ligge på amtsplan.

Der er ligeledes fremsat lovforslag om fri sterilisation for alle over 25 år. Også her mener landsudvalget, at vejledning herom samt meddelelse af tilladelse til yngre personer må ligge på amtsplan.

For så vidt angår faderskabssager vil man fremhæve, at det er af allerstørste betydning, at der står træned jurister til rådighed til at forberede disse sager og til at følge dem i retterne. Selvom en stor del af disse sager ender med forlig, er der et ikke ubetydeligt antal, der volder vanskeligheder. Det er her af væsentlig betydning, at jurister med indsigt i disse sagers behandling og med viden om såvel retspraksis som retsmedicinens udvikling deltager i retsmøderne og får lejlighed til at have indflydelse på sagerne behandling, således at de gennemføres med bedst muligt resultat, og således at man undgår de stærkt fordyrende ankesager. Til belysning af problemet skal anføres, at jurister fra mødrehjælpen i København i 1971-72 gav møde i retten i 1.200 tilfælde, heraf 1.088 efter dommernes anmodning. I mange af disse sidste tilfælde havde også moderen bedt om juridisk bistand. Det er landsudvalgets opfattelse, at det er helt nødvendigt, at der til amtets socialcenter knyttes fornøden juridisk sagkundskab, der tillige kan tage sig af den almindelige juridiske rådgivning, som mødrehjælpens jurister i dag varetager.

Det skal bemærkes, at socialreformkommissionen har udarbejdet forslag til opgavefordeling for disse områder stort set som skitseret her, jfr. betænkning 2, afsnit III. Kommissionen har udtrykkeligt nævnt, at forslagene ikke har været forhandlet med justitsministeriet, hvorfor det forudsættes, at sådanne forhandlinger optages i forbindelse med forberedelsen af lovforslag. Mødrehjælpen er ikke vidende om, hvorvidt sådanne forhandlinger har fundet sted.

Til slut skal man vedrørende lovens ikrafttrædelsestidspunkt meddele, at personalet absolut ønsker, at lovforslaget behandles grundigt og godt, og at der gives administrationen rigelig tid til at tilrettelægge arbejdet. Personalet modsætter sig bestemt